

Goede moed

Gea Veldkamp

Goede moed

Gea Veldkamp bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Sterker samen

Haar eigen melodie

Twinkellicht

Verbonden met jou

Eiland van verloren stilte

Hoofdstuk 1

‘Eindelijk!’ juicht Iris als ze met een sleutel zwaait. ‘O Jorn, knijp eens in mijn arm. Wij, Jorn en Iris Bosch, eigenaren van een huis!’

Jorn trekt Iris naar zich toe. Op zijn gezicht ligt een brede grijns. Samen lopen ze over het tegelpaadje naar de voordeur. Daar trekt hij Iris, alweer anderhalf jaar zijn vrouw, in zijn armen. ‘Schat, dit is geen droom! Dit is vanaf vandaag ons huis. Het duurde lang genoeg daar bij de notaris. Al die officiële taal. Nee, doe mij maar een hamer en een zaag; daar kan ik als bouwvakker veel beter mee uit de voeten. Zoveel dure woorden. Kom, geef hier die sleutel!’

‘Nou, dat dacht ik niet!’ Iris beweegt de sleutel uitdagend voor zijn ogen en trekt hem dan vlug weg. ‘Nee hoor,’ zegt ze lachend. ‘Dacht je echt dat ik dat aan jou zou overlaten? Dat hoor je echt samen te doen!’ Ze pakt Jorns hand. ‘Tadaaa! Belangrijk moment!’

Jorn grinnikt zacht en drukt vervolgens een vlugge zoen op Iris’ wang. ‘Nou, kom op dan. Waar wachten we op? Ik wil naar binnen!’

‘Dag, nieuwe buurtjes,’ roept een vrolijke stem hun vanaf de straat toe.

Iris draait zich om. De sleutel blijft in het sleutelgat zitten. ‘U bent? De naaste buurvrouw?’

De stevig gebouwde dame wappert met haar handen. ‘Niet helemaal. Ik woon aan de overkant van de straat, op nummer 34, om precies te zijn. Kom maar een keer een bak koffie bij me halen. O ja, ik heet Eef. Haar woorden gaan vergezeld van een luide schaterlach. ‘Maar nu moet ik verder. Veel succes met jullie stekkie. Ik hoop dat jullie van een klusje houden, want daar valt nog veel te doen!’

‘Geen probleem, mevrouw...’

‘Eef,’ zegt ze snel. ‘Ik heet Eef. Alsjeblieft geen mevrouw, hoor. Dan voel ik me zo oud.’

Iris wipt grinnikend van haar ene op haar andere voet. Haar gebloemde rok deint om haar slanke benen. Wat een type, zeg!

‘Zeg, als je van oud houdt...’ Eef lacht. ‘Ach ja, natuurlijk hou je daarvan, anders koop je niet zo’n huis.’ Ze onderbreekt haar stroom woorden om adem te halen. ‘Wat wilde ik ook weer zeggen...’

Iris kijkt haar nieuwsgierig aan.

‘O ja. De deuren waren oorspronkelijk paneeldeuren. Die zitten er nog in, maar de vorige bewoner heeft er gladde deuren van gemaakt.’

‘Echt?’ roept Iris uit. ‘O, dat heb ik laatst in een woontijdschrift gelezen. Dat ze daar vroeger gewoon een plaat overheen zetten. Onvoorstelbaar! Paneeldeuren geven toch veel meer sfeer dan zo’n strakke deur?’

Iris denkt aan haar map vol knipsels. Al vanaf haar vijftiende verzamelt ze plaatjes van jarendertigwoningen. Eigenlijk was haar interesse al eerder gewekt. Als kind bewonderde ze het huis van haar oom en tante met zijn sleetse witte vloer en prachtige details. Heel helder ziet ze het huis ineens voor zich. De woning had karakter, onder meer door alle kaarsen en kandelaars die het een geheel eigen charme gaven. Vanaf toen heeft ze het altijd geweten: dat wilde zij later ook.

Natuurlijk is ze tevreden met hun plekje in het appartementencomplex vlak bij het winkelcentrum, waar ze na haar huwelijk met Jorn is gaan wonen. Maar een jarendertigwoning bleef een droom. Totdat ze op een zonnige nazomerdag in oktober tijdens een fietstocht door de stad deze parel tegenkwamen.

Het tekoopbord in de tuin nodigde uit voor een bezichtiging. Ze weet nog dat ze Jorn bijna van zijn fiets trok. ‘Jorn, dit is het! Je zou maar hier wonen...’

Jorn, de altijd nuchtere Jorn, stapte van zijn fiets, pakte zijn telefoon en bezocht de website van de makelaar. ‘Hm,’ zei hij bedenkelijk. ‘Voordat je er kunt wonen, zal er nog wel wat moeten gebeuren.’

Iris was nijdig geworden. ‘Jij weet wel hoe je iemands droom om zeep kunt helpen,’ had ze fel gezegd.

Een paar dagen later kwam Jorn er onverwachts op terug. ‘Ik heb het een en ander uitgezocht, het bouwkundig rapport spreekt voor zich. Toch denk ik dat we een kans maken. De prijs van de woning is er ook naar. Met wat handigheid moeten we een eind kunnen komen. Maar we moeten wel snel een besluit nemen. Er lopen meer mensen om de woning heen.’

Iris durfde het niet te geloven.

‘Tot ziens!’

Iris komt weer in het heden terug. Vandaag is het zover. Zo dadelijk kunnen ze aan de slag. Haar droom. Hún huis! In haar hoofd heeft ze het al helemaal uitgedacht.

Ze ziet nog net dat de vrouw zwaait en met stevige stappen naar een witte Volkswagen Polo loopt om daar resoluut achter het stuur plaats te nemen en de motor te starten.

Iris houdt haar hoofd schuin. Ze kijkt opzij naar Jorn en dan de straat weer in waar de dame met een flinke vaart de hoek om rijdt. Ze proest het uit. ‘Wat een welkom!’

‘Dat was dus de buurvrouw van nummer 34,’ stelt Jorn kalmpjes vast als hij de sleutel omdraait. Met een flinke duw opent hij de voordeur die een beetje klemt. Een mufte geur hangt in de hal.

Iris volgt hem het halletje in. Ze ziet de lichtjes in zijn ogen dansen. En dan schateren ze het samen uit. ‘Lieve, lieve Jorn, ik ruik avontuur!’

‘Hm,’ grinnikt Jorn zacht. ‘Ik ruik vooral een oud huis dat wel wat frisse lucht kan gebruiken.’

Iris maakt een huppelpas. ‘Kom, dan gaan we op ontdekkings-tocht!’

Grinnikend loopt Jorn achter haar aan de woonkamer in en hij zet meteen een raampje open. ‘Een beetje frisse lucht kan hier geen kwaad.’

Vanuit de woonkamer lopen ze de hal in naar de trap. ‘Die vloerbedekking heeft duidelijk zijn beste tijd gehad!’ giechelt Iris.

Eenmaal boven gaat ze eerst naar de slaapkamer aan de achterkant van de woning. Jorn volgt wat langzamer.

‘O, wat een uitzicht! Moet je kijken, zeg!’ roept Iris enthousiast als ze naar buiten kijkt. Nu zijn de takken nog kaal, maar als het straks voorjaar wordt... Wat een feest zal dat zijn.

Maar Jorn heeft zijn hoofd bij heel andere zaken. ‘Zie je die stroplafonds?’ wijst hij aan. ‘Ze vertonen dan wel geen lekkage, maar ze zijn echt uit de tijd. En ze zijn bovendien brandgevaarlijk.’

‘Dus?’ wil Iris weten als ze zich omdraait. Haar ogen turen omhoog. Inderdaad, die plafonds zien er niet uit.

‘We hebben nieuwe platen aan het plafond nodig. Dat komt goed hoor, schat. De makelaar heeft me immers gewaarschuwd, dus ik heb die platen al meegenomen in de begroting,’ legt Jorn geduldig uit.

Iris dreunt terug naar het raam. ‘Ik voel me een gezegend mens, zoals mijn oma dat zou zeggen. Wij – een eigen huis en een tuin... Hoe geweldig is dat!’

‘Eerst die vloerbedekking er maar uit,’ meent Jorn als ze na hun ronde weer in de woonkamer komen.

‘Vloerbedekking,’ zegt Iris met afschuw in haar stem. ‘Dat past helemaal niet bij zo’n woning.’ Dan kijkt ze naar haar rok. ‘Zeg, waar is de tas met onze oude kleren?’

‘Ik denk dat die nog in de auto ligt,’ antwoordt Jorn. ‘Ik heb hem er niet uitgehaald.’

‘Ik ook niet,’ lacht Iris. ‘Zal ik meteen de koffie halen, voor een eerste bakje bruin vocht in ons huis?’

Maar Jorn schudt zijn hoofd. ‘Laat mij maar starten met de klus!’

Gehuld in een blauwe werkbreek pakt Jorn vijf minuten later een mes en begint in de hoek de vloerbedekking los te snijden. Iris hurkt naast hem neer en begint aan het tapijt te trekken. Een enorme wolk

stof vliegt hen om de oren als de vloerbedekking loskomt van de ondergrond.

Gierend laat Iris zich achterover zakken. Ze blaast het stof van haar shirt en oude jeans. ‘Wat een lucht!’

Jorn lacht haar uit. ‘Dit is nog maar het begin,’ waarschuwt hij haar.

Maar Iris schudt haar hoofd. ‘Komt best goed. Denk eens aan het resultaat!’

Eensgezind gaan ze verder.

‘Pff, dat valt niet mee!’ Zuchtend komt Iris een halfuurtje later overeind. Ze zijn al een flink eind gevorderd. Toch is nog niet alle vloerbedekking los. ‘Zeg, ik weet niet hoe het jou vergaat, maar ik ben wel aan een bakje koffie toe!’

Jorn grijnst. ‘Wie wilde er zo graag een jarendertigwoning? Daar zul je dan wel wat voor moeten doen.’

Iris giechelt. ‘Ik zeg ook niet dat ik er niets voor overheb. Alleen dat ik nu wel een bakje koffie lust.’

‘Even dit afmaken. De bende mag wel naar buiten. Dan gooien we het straks in mijn bedrijfsbus en voer ik het meteen af.’

‘Nee,’ kreunt Iris. ‘Ik moet echt even mijn rug rechten, hoor. Wacht, dan ik haal vast de thermoskan en de koelbox.’

Jorn schatert. ‘Ik ga nog even door. Het gaat net lekker. Toe, ga je even aan de kant, dan schuif ik de vloerbedekking vast naar de hal.’

Iris haast zich om de deur te openen en loopt dan naar de voorkant van het huis. Van hún huis, bedenkt ze trots. Er fietst een meisje langs; op een haar na mist ze de bus van het bouwbedrijf waar Jorn werkt. Hè, ziet ze het goed?

‘Hé, Line!’ roept Iris. Wat leuk, een leerling uit haar mentorklas!

Het meisje kijkt achterom waardoor haar fiets een wilde zwaai maakt. Een brede grijns verschijnt op haar gezicht als ze ziet wie haar aanspreekt. ‘Hallo, mevrouw!’ roept ze terug. Ze steekt haar hand op en fietst dan vlug verder.

Met een grote thermoskan koffie en een paar plastic mokken

loopt Iris een paar tellen later via de zijkant van het huis naar achteren. ‘Straks de rest. Het is de hoogste tijd voor koffie!’

Jorn grijnst. ‘Kom maar op!’

‘Zeg, Jorn,’ zegt Iris als ze de koffie ingeschonken heeft.

Jorn gaat er uitgebreid voor zitten. ‘Nu komt het...’

Iris zucht overdreven. ‘Hallo, ik meen het serieus, hoor!’

‘Ik jou niet serieus nemen? Ik zou niet durven!’ Jorn wiebelt op de plastic tuinstoel die ze in de kamer hebben gezet.

‘Pas op die stoel!’ roept Iris. Vlug komt ze overeind en zwaait met haar vinger vlak voor zijn neus.

‘Oei oei oei,’ lacht Jorn nog harder. ‘Bewaar dat maar voor je leerlingen; misschien dat zij ervan onder de indruk raken.’

Iris trekt een pruillip. ‘Je zou me ook kunnen laten uitpraten...’

Jorn smooit haar woorden in een zoen. ‘Maak je niet dik, schat. Een grapje op zijn tijd moet kunnen, nietwaar?’ fluistert hij haar speels in haar oor.

‘Oké, jij je zin!’ grinnikt Iris en ze geeft zijn zoen met rente terug.

‘Zeg, Jorn,’ probeert ze even later opnieuw. ‘Weet je, die opmerking van die buurvrouw net, over die deuren... Ik ben eigenlijk wel nieuwsgierig. Stel je eens voor: echte oude paneeldeuren, zomaar weggestopt achter een plaat...’

Jorn grinnikt. ‘Je bedoelt zeker: onvoorstelbaar dat mensen dat hebben weggestopt?’

‘Precies dat!’ Met een handige beweging die routine verraadt, haalt Iris haar telefoon uit de zak van haar oude jeans tevoorschijn. ‘Kijk dit! Veel te jammer dat je daar niks van ziet.’

‘Wel lekker praktisch,’ zegt Jorn. ‘Niet allemaal van die stofrandjes...’

‘Jorn!’ Iris knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Sinds wanneer maak jij je druk om huishoudelijke taken?’

Jorn schaterd. ‘Geintje, schat. Maar even serieus: ik denk dat er andere klussen zijn die meer prioriteit hebben. Iets wat zolang is weggestopt, krijgt er niks van als het daar wat langer blijft. Zie je die

wand daar? Als je die wegbreekt, krijgen we veel meer ruimte in de keuken. En dat zal echt wel troep geven; het zou jammer zijn als je daar een deur mee beschadigt. En aan het elektra moet ook nodig wat gebeuren. Dit is echt niet veilig zo. Dan heb ik het nog niet eens over de badkamer...'

Iris' gezicht betreft. 'Ben jij niet nieuwsgierig dan?'

Jorn schudt zijn hoofd. 'Een beetje geduld, schat. Het is gewoon niet handig om dat nu te doen.'

'Toe? Alleen die ene deur. Ik wil het gewoon weten, meer niet.' Iris haalt haar telefoon tevoorschijn en tikt veelzeggend op haar scherm. 'Toe... Alsjeblieft?' vraagt ze met haar liefste stem. 'Heb je gezien hoe sfeervol het kan worden?'

Jorn neemt een laatste slok koffie en komt overeind. 'Nou oké, ik ken je langer dan vandaag. Maar echt, alleen die ene deur.'

Iris grijnst en komt vlug in beweging. 'Wat is daarvoor nodig? Dan probeer ik het zelf!'

'Schroevendraaier. Daar, in de vensterbank.'

Iris maakt een huppelpas, pakt de schroevendraaier en loopt dan vlug naar de kamerdeur. Een tel zwaait ze hem door de lucht, kijkt dan met een stralende lach naar Jorn. 'Wacht maar!'

Voorzichtig steekt ze het stuk gereedschap achter de plaat. Ze probeert wat heen en weer te wrikken, maar er gebeurt niets. Geen beweging in te krijgen. Teleurgesteld zet Iris een stap achteruit.

'Probeer nog eens,' fluistert een stem in haar oor. 'Kom, we doen het samen!'

Met een luid gekraak breekt een deel van de plaat los. Een oude paneeldeur wordt zichtbaar.

Iris springt uitgelaten in het rond. 'Moet je kijken! O Jorn, dit wordt een superplekje! Ik...'

Jorn trekt haar naar zich toe. Haar woorden gaan verloren in een lange kus.

Na hun enthousiasme over de paneeldeur die ochtend merken ze ook dat het huis echt veel onderhoud nodig heeft. Scheefgezakte deuren. Sloten die niet werken. Scheuren in de muur. Jorn somt een hele rij aan gebreken op. Maar Iris wuift zijn woorden zorgeloos weg. In haar hoofd ziet zij het plaatje zoals het worden gaat. En als ze na een snelle lunch door het raam aan de kant van de keuken naar buiten kijkt, wordt ze net als eerder die ochtend op de bovenverdieping allereerst verrast door de reikwijdte van de takken van de kastanjeboom. Een koolmeesje hipt van tak naar tak. Iris ziet zich er al zitten op een warme zomerdag. Of misschien een schommel aan die grote tak rechts... Maar als Jorn naast haar komt staan, en haar op het verfwerk op het kozijn wijst, komt ze met een plof in het heden terug.

‘O Jorn, eindelijk een tuin!’ probeert ze nog.

Jorn reageert niet op haar woorden. Iris kijkt hem vragend aan.

‘Dit,’ zegt hij kort en hij krabt wat verf van het kozijn. ‘Rot. Verder verrot dan ik uit het bouwkundig rapport opmaakte,’ zegt hij traag. ‘Verstopt onder een dikke laag verf.’

‘Heb je daar geen spul voor om dat te repareren?’

Jorn schudt zijn hoofd en loopt langzaam naar een bak met gereedschap. Hij rommelt er wat in en haalt een oude schroevendraaier tevoorschijn. ‘Ik ben bang dat we nieuwe kozijnen moeten bestellen.’

Dan doet een flinke bons op het raam van de voorkamer hen opkijken. Breed grijnzend staat Iris’ bevriende collega voor het raam.

‘Esther!’ roept Iris verrast. Ze haast zich naar de voordeur.

Jorn zucht. ‘Ik ga nog even aan de gang.’

‘Ha, Iris. Ik was in de buurt. Ik dacht: even om het hoekje kijken...’

Met een brede armzwaai nodigt Iris haar collega binnen. Esther geeft wiskunde en is tegelijk met Iris begonnen. Er was direct een klik.

‘Kijk niet naar de bende in de gang. Je wilt niet weten wat een

troep die oude vloerbedekking geeft.’

Esther lacht. ‘Voor je het weet, heb jij je eigen plekje. Heb je al een schommelstoel gevonden op Marktplaats?’

Iris schudt haar hoofd. ‘Nog niks naar mijn zin. Of eindelijk ver hier vandaan. Maar goed, ik heb nu wel andere zaken aan mijn hoofd. Kom, dan geef ik je een rondleiding.’ Uitgebreid laat Iris de woning zien. Samen lopen ze de trap op. Iris wijst naar de plafonds. ‘Zie je daar die vochtplekken? Deze stroplafonds willen we zo snel mogelijk vervangen. Die zijn hopeloos ouderwets en ze zijn nog brandgevaarlijk ook.’

Esther laat haar hand over de wand glijden. Er zit een scheur in het behang. ‘Een nieuw behangetje zie ik nog wel zitten, maar zo’n hele woning...’

Iris kijkt opzij. ‘Ieder zijn ding. Echt, ik kan gewoon niet wachten tot het klaar is. Een heuse jarendertigwoning – een droom die uitkomt!’

‘Je mag wel in je handjes knijpen met zo’n handige vent als Jorn. Nee, daar hoef ik thuis niet mee aan te komen. Een schilderij ophangen is al een uitdaging.’

Iris schatert. ‘Nogmaals: ieder zijn ding. Bij Jorn hoef ik niet aan te komen met een vraag over computers. Daarvoor kan ik beter jou bellen, om te vragen of Jeroen tijd heeft.’

Esther snuift. ‘Jeroen tijd?’

Dan proesten ze het samen uit.

‘Zeg, heb jij nog gekeken waar de komende vergadering over gaat?’

Iris trekt een lang gezicht. ‘Alsof ik daar nu op zit te wachten.’

‘Niet dus,’ stelt haar collega vast.

Dan laat haar telefoon een bliepje horen. ‘Oei, is het al zo laat? Nou, dan ga ik snel weer verder. Dank je wel voor de rondleiding.’ Vlug neemt ze de laatste treden van de trap en met een brede grijns verlaat ze via de achterdeur de woning. ‘Tot morgen!’

Iris kijkt haar hoofdschuddend na. Heerlijk, zo’n collega. Een

verademing tussen al die grijze hoofden die hun vak het allerbelangrijkste lijken te vinden.

Jorn steekt zijn neus om de hoek. ‘Wat dacht je van een hapje eten?’

‘Pizza halen?’

Jorn grijnst. ‘Doe maar, dan maak ik dit nog even af.’ Hij pakt zijn hamer en even later volgt een flink kabaal. Een enorme stofwolk vult de keuken.

Een uurtje later zitten ze elk met een stuk pizza in hun handen op een plastic tuinstoel in de woonkamer.

‘Op ons nieuwe huis,’ toost Iris als ze haar beker met water pakt.

‘Ik denk de champagne er maar bij,’ plaagt Jorn.

‘We hebben een mooi begin kunnen maken,’ zegt Iris. ‘Jammer dat morgen het werk weer wacht. Ik krijg net de smaak te pakken!’

Jorn lacht. ‘En dan je leerlingen laten wachten?’

Iris grinnikt. ‘Ach nee, dat kan ik ook niet. Heb ik je al verteld dat mij gevraagd is de mentorlessen van Anne over te nemen tijdens haar zwangerschapsverlof?’

Jorn schudt zijn hoofd. ‘Dus nog meer uren school?’

‘Zoveel uur krijg ik echt niet voor een mentorschap. En bovendien: het is maar voor een paar maandjes. Doe ik toch mooi wat ervaring op.’

‘Daar heb je een punt. Maar vergis je niet: in een huis als dit gaan heel wat uurtjes werk zitten. Dat heb ik bij mijn zwager wel gezien. Bovendien, we willen dit toch samen doen?’

Iris haalt haar schouders op en slikt de laatste hap pizza met een slok water weg. ‘Leuke dingen geven energie!’ zegt ze vlug.

Diezelfde middag loopt Deborah Hoekstra met een grote tas boodschappen van haar fiets naar de achterdeur van hun twee-onder-een-kapwoning. Al heel wat jaren woont ze daar samen met haar man Koen en de kinderen. Tegenwoordig woont alleen hun jongste dochter Naomi nog thuis. De anderen zijn inmiddels uitgevlogen.

Er breekt een lach op haar gezicht door als ze aan Jip, haar tweejarige kleinzoon, denkt. Wat is ze blij dat Lucas en zijn vrouw hier in de buurt zijn gebleven! Nu kan ze naast haar werkzaamheden op de basisschool regelmatig oppassen.

Het is stil in huis als ze via de bijkeuken naar binnen loopt. Vreemd, schiet het door haar heen. Vandaag heeft Naomi toch een korte lesdag? Of zou ze met een vriendin mee zijn om huiswerk te maken?

Vlug zet ze de boodschappen op het aanrecht, loopt met een zucht en met gefronste wenkbrauwen de woonkamer in. Nee, geen dochter te bekennen. Geen spoor ook van de gebruikelijke spullen als een sleutel, een paar uitgeschopte gympen of een jas die Naomi meestal ergens over een stoel laat slingeren. Niets. En dat is vreemd.

Deborah loopt van de kamer naar het halletje bij de trap. Daar stoot ze met haar voet tegen een tas. Ze tuurt naar de grond. Wel een tas, geen jas? Dat betekent dat de dame in elk geval thuis is geweest.

‘Naomi?’ roept ze naar boven.

Geen reactie. Misschien is Naomi nog even naar een klasgenoot. Alhoewel, hoelang is het geleden dat ze iets heeft afgesproken? De basisschoolperiode, waarin hun dochter regelmatig vriendinnen mee naar huis nam, ligt al enkele jaren achter hen. Jammer dat veel van Naomi’s vriendinnen naar een andere middelbare school zijn gegaan.

Deborah aarzelt even. In de keuken wacht de tas met boodschappen. Koen heeft een uurtje geleden een appje gestuurd met de vraag of ze het eten op tijd klaar kon hebben. Hij heeft die avond nog een adviesgesprek.

Maar Deborah schudt haar hoofd en draait ze zich om. Zuchtend stommelt ze de trap op. De deur van Naomi’s kamer staat op een kier. Zacht duwt ze hem verder open. Wat een bende, zeg! Inmiddels wijs geworden houdt ze hier tegenwoordig haar mond over. Alleen over de was is ze heel duidelijk geweest: als er niets in de wasmand zit, wordt er ook niets gewassen. Zelfs toen er niets meer in de kast

lag, hield ze vol, met als resultaat dat ze hier geen vuile was van de grond meer hoeft te plukken.

Ze loopt een paar stappen de kamer in. Dan pas valt haar de bobbel van het dekbed op. 'Naomi?'

De bobbel vliegt overeind. 'Mam, laat me toch! Mag ik niet moe zijn?'

Deborah staart haar dochter verbaasd aan. 'Moe zijn? Natuurlijk, iedereen is weleens moe. Maar dan kun je toch wel antwoord geven als ik je roep.'

'Ik heb je echt niet gehoord. Ik ben gewoon zo vreselijk moe...'

'Ben je ziek?'

Naomi haalt haar schouders op. 'Gewoon moe. Uit mijn bed komen en de trap af lopen lijkt een wereldreis.'

'Ach, meisje toch. Dan ben je ziek. Doe maar lekker kalm aan.' Deborah gaat op de rand van het bed zitten en slaat een arm om haar dochter heen.

De grens tussen werk en privé schuift steeds verder op

Een grote verbouwing, een verhuizing en dan ook nog extra verantwoordelijkheid als klassenmentor: de laatste tijd heeft Iris flink wat hooi op haar vork genomen. Ze is als docente Nederlands erg betrokken bij haar leerlingen, maar de balans is moeilijker te vinden nu ze thuis zo druk is.

Toch komt ze meteen in actie als ze merkt dat het niet goed gaat met leerlinge Naomi: zij is vaak zo moe dat ze niet naar school komt. Iris zoekt contact met Naomi's ouders, maar die staan niet allebei even open voor haar hulp. Ook Iris' vriend Jorn merkt dat ze met haar gedachten steeds vaker bij haar werk is, in plaats van bij hun toekomst samen. De spanningen lopen op in beide gezinnen. Hoe komt iedereen weer tot rust?

Gea Veldkamp laat in *Goede moed* zien hoe een gezin onder druk komt te staan door ziekte, maar ook de helende kracht van kleine geluksmomenten vindt. Iris' rol hierin als mentor geeft een extra laag.

ISBN 978 90 2055 721 3 NUR 344

9 789020 557213 >

www.romanserie.nl

Romanserie